

A kárcsak az emésztés. Mert vannak fontosabb dolgok is . . . Minden relativ . . . Az irodalmi divatokat nem kell komolyan venni. Még egy-két év és a kollektív dráma után való hangos követelődés megszűnik, amint a rövid szoknya divatja megszűnt . . .

Mindez csupa aranyigazság, csupán csak az a meglepő, hogy Alfred Kerr épen az ellenségeinek orgánumát választotta szócsövül. Sikerült is az emésztésre alapított irodalmi elvekkel kiszorítania egy napra az abszolút esztetikai ideákba vetett hitet, P a u l e r Ákos anti-relativista filozófiáját, az örök eszmények világát, Aquinói Szent Tamás esztétikáját . . .

A *Szegedi Napló* máj. 10-i számában jelent meg az alábbi tudósítás:

A „Magyar könyvnap“ csütörtökön és pénteken lezajlott a fővárosban. A sátrakban az írók maguk árulták könyveiket s mindjárt dedikálták is a vevőnek.

Vannak értelműs sajtóhibák és talán lehet, hogy a könnyeiket áruló írókra vonatkozólag igaza is van a *Szegedi Naplónak*.

LEVELESTÁR.

Kényszerleszállás Körösfőn. Van valami szimbolikus jelentőség abban, hogy a száműzetésből Bukarest felé repülő oláh trónkövetelő épen Körösfőn kényszerült leszállani, a fatornyos ősi templomok hazájában, a magyar népművészet legszínesebb földjén. Az oláh „sast“, amely olyan akadály nélkül emelkedett a Kárpátok fölé, egy pillanatra mintha emlékeztetné az erdélyi föld: itt nagyobb a gravitáció és aki király akar lenni Bukarestben, az Körösfő nélkül nem jut el a célhoz. — *Eladósodott kulturfőlény.* Ha igaz volna is, amit a Magyarországi író (jún. 12.), hogy „ma-holnap egy parasztmozgalom tüzétől fog lángolni a félország“ — akkor is a felelősség azokat fogja terhelni, akik a forradalmi eszmét ilyen módon propagálják, nem pedig a kultuszminisztert, aki mindent megtett, hogy forradalom ne legyen: munkaalkalmak teremtésével, klinikák és népegészségi intézmények építésével, tanyai iskolákkal. Aki még ma is haragszik a kulturfőlényre, az nem barátja a magyar népnek és nem szolgálja a konszolidáció ügyét. — *Kétkedő.* Mindenesetre örömmel kell fogadnunk azt a nyilatkozatot, amit Voinovich Géza tett a Magyar Írók Egyesülete közgyűlésén: „nyugvópontra jutott az Ady-kérdés“. — *Gandhi engedelmet kért fogainak kitisztogatására, mivel ez a hinduknál igen fontos korareggeli vallásos szertartás.* Ki beszél ma Gandhiról? Aki még mindig abban a primitív világban él, ahol csak vallási parancsra tisztítják az emberek a fogukat, az ne akarjon világbirodalmakat tönkretenni. Gandhi — hiába örülnek neki turánistáink — az európai civilizáció és a keresztény kultúra ellensége. — *Ete és Hajna.* Igaza van, száműzzük az iskolából Shakespeare-t, aki a washingtoni szenátus egyik puritán szónoka szerint gyalázatos pornografikus író. De száműzzük a szerelmes költők verseit is, elsősorban Petőfi jelmondatát: Szabadság, szerelem . . . — *Szondy György.* Nem feledkezünk meg Kékýről. — *Délbajor püspöki város.* Azt, hogy Lloyd George nem tudja a földrajzot, már megszoktuk, de hogy a Magyarországi vezércikkírója Délbajorországba tegye a Majna-menti Würzburgot . . . Aztán az is elavult dolog ma már, a barokkról úgy beszélni, mint valami bizarr irányról. Így a harmincév előtti iskolakönyvek szónokoltak. De ma már a barokk fölfedezésének oly hatalmas német irodalma van, hogy még az idegen nyelveken nem olvasó újságírók is hozzájuthatnak.